

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

20
CTS

Tapes Esquella 1935

**Reiligat i Tapes
Daurades
Pessefes 8'50**

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

LES LIQUIDACIONS QUE FA LA Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CA- MISERIA SISTEMA NORD - AMERICA

permeten ARA
MES QUE MAI
a vestir elegant-
ment per pocs di-
ners, tota vegada
que abandona a
qualsevol preu
totes les existències
sobrants de la tem-
porada d'hivern.

100.000 Abrics	des de 25	Ptes.	100.000 Camises	des de 4	Ptes.
100.000 Vestits	» 15	»	100.000 Pijames	» 5	»
100.000 Vestits de nen	» 5	»	100.000 Sueters	» 3	»
100.000 Pantalons	» 5	»	100.000 Mitjons fantasia	» 0'50	»
100.000 IMPE-MEABLES, TRI-CHERES I PLUMES	» 15	»			

Amb les seccions de mida tant de Camiseria com de Sastreteria durant la liquidació els preus guardaran relació amb els anteriors.

Tenim una secció a mida ultraràpida que escollint el vestit o abric al matí el poden tenir llest a la tarda.

A desgrat les rebaixes, obsequiem amb segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la Velleja i Estalvi.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA :-
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pesseles
ESTRANGER: trimestre 5 Pesseles

CRONICA

Repics de glòria!!!

De glòria, en el nostre cor de catalans, en el qual no té cabuda mesquineses ni malvolences ni covardies.

Repics de glòria!! a les llars dels pobres empresonats on retornen després d'inacabables jorns de neguit de llàgrimes i d'esperances que semblaven irrealitzables.

Repics de milions de campanetes de plata que tremolen en el fons del nostre pit per la santa emoció de les hores viscudes, tan semblants a aquelles del 14 d'abril gloriós...

Repics de glòria!! a les entranyes d'aquest poble tan generós, tan grandiosament humà, que es diu Catalunya.

Tornarem al camí que havíem emprès, que assenyalava la fita de les nostres deslliurances i que unes mans tacades, brutes de baixeses, tractaren d'obstruir, d'obstaculitzar durant dos anys, de persecucions i vexacions inaudites.

Tornarem a somriure refiats, esperançats en dies que han de fondre les tenebres dels horitzons que en hores d'amargantor havem vist entre insomnis esgotadors que mai no acabaven... I obrirem els nostres braços als germans captius que hauran deixat els grillons i les cadenes en un recó del presidi...

Repics de glòria per què l'enemic acovardit, esmaperdut davant el grandios espectacle d'un poble que reacciona, fuig del davant nostre, s'amaga del nostre esguard, perquè no pot resistir l'acusadora expressió d'un poble que ha sabut com un sol home manifestar-se rotund com a personificació, com a encarnació viva de la més pura democràcia i la més entusiasta germanor.

Fem via lliure a l'enemic que fuig, i donem-li totes les facilitats perquè marxi i no torni mai més a entristir els dies de la nostra vida pacífica i patriòtica.

Repics de glòria. Als germans de Madrid, de Saragossa, d'Osca, de

Bilbao i de totes les províncies que en un dia, en un esclat de pur republicanisme han segellat amb nosaltres un pacte que difícilment podrà desfer l'enemic, per més que es valgui de totes les astúcies que li són adients, que li són pròpies.

Repics de glòria ara i sempre més, per a tots aquells que deixant de banda petiteses d'esperit han col·laborar amb el seu vot fervorós a l'obra gran i incomparable que ha donat com a resultat la victòria més patent de republicanisme que ha vist el sòl hispànic en la seva vida.

Ja era hora que el pulmó viciat pel respir de tants miasmes de sàgristia respirés de cara al mar, i el rostre s'emplenés de la rojor escarlata d'un sol naixent de llibertat i de república.

Llàstima que Macià no hagi pogut fruit uns moments d'emoció intensa, de fervor patriòtic com els

que els catalans havem viscut en aquest dia 16 de febrer que serà d'eterna recordança.

Es ben cert que si bé el cos mor, l'esperit persevera i reviu entre nosaltres.

L'altre dia, quan la munió de gent que emplenava fins fer-la vesar, la plaça de la República, mirava al balcó de la Generalitat li semblava que encara hi veia l'avi.

El vostre rostre plàcid, serè, patriarcal es dibuixava en primer terme, després fortament acusat fins adouir un reflex de realitat que tots hauríem volgut que no s'esvaís mai més.

Ereu allà; tots us hi vàrem veure.

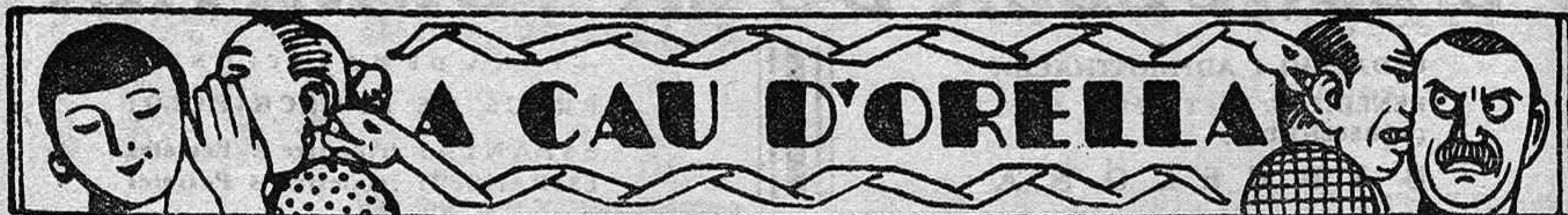
Repics de glòria per a vós, avi Francesc, que vàreu ensenyar els joves d'avui a estimar per damunt de tot *Catalunya victoriosa, Catalunya republicana, la vostra i la nostra Catalunya.*

L'IRURITA EMPIPAT.

—Vostè ens va dir que Déu ens faria guanyar.

—Vés, dona, vés! I que sap Déu de fer eleccions.

I ara què?

Fa ben pocs dies, tres o quatre abans de les eleccions, aconsellàvem paternalment a Lerroux que *toqués el dos de Catalunya* i el pobret de l'ancià ha estat tant orb que no ens ha volgut creure.

Primo de Rivera II

El senyor Primo de Rivera II va dir que aquell cartell monumental de la Porta del Sol, s'hi havia d'haver quedat com a monument nacional.

El «primo» és molt de la broma i es burla del seu còmplice Gil Ro-

bels. Aviat, però, es riuran d'ell.

Una monja d'estranguis

Al col·legi electoral del carrer de Casp, feu inatacable dels fills de... Sant Ignasi, una monja va votar primerament vestida amb robes del Tenòrio, i després pretenia de fer-ho vestida de seglar, però la van conèixer.

N'hi va haver prou d'intentar passar per persona decent...

¿Què faran ara?

Amb l'amnistia, els tribunals que fins ara tenien tanta feina, no saben què fer.

Es una llàstima, ara que ja hi estaven entrenats...

Les escales dels barbers

Els barbers barcelonins han protestat que s'acabin les escales tan sobtosament.

Diuen que això ha estat anar Escales avall.

Ja era d'esperar

Així ha parlat Primo de Rivera, en tractar d'explicar-se el resultat de les eleccions. Ja era d'esperar... Aquest xicot tira per profeta. Ens agradaria de saber si endevina la que li espera ara.

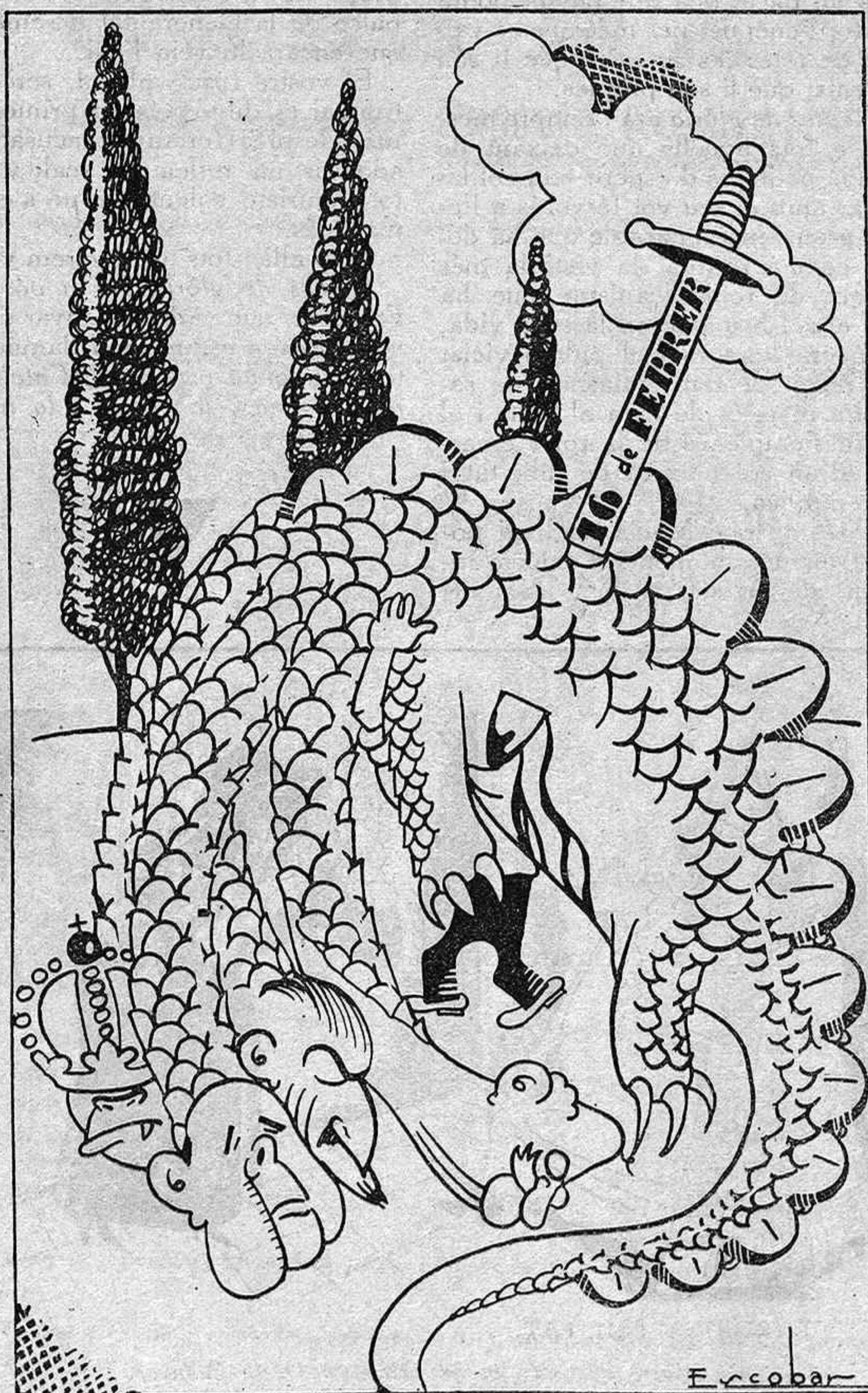
Felicitem el senyor Royo...

No ens en sabem estar. Si és que no ha mort encara d'un atac de bilis, rebí la nostre felicitació més sincera. *La disgregación de España* és un fet segons preconitzava ell...

Ah! I el felicitem doblement perquè al seu poble, han guanyat les... esquerres també.

Els Ajuntaments re-posats

A hores d'ara ja estan totalment re-posats els Ajuntaments populars, però el que deu estar més *reposit* de tots deu ésser aquell del temps del senyor Cirera i *Volta'l*.

Apa, cap al canyet.

L'últim pirata...

Això és el títol d'una novel·la. A propòsit: El senyor Joan March Ordinas ha estat el primer de guillar cap a França.

Hem sembla que no l'enredaran mai més.

GLOSSARI

“No invocaràs el nom de Déu en va”

A hores d'ara no sabem què deuen dir i pensar el bot inflat de petulància i de males intencions que fa de pastor d'ànimes de càntir a la Seu de Barcelona i els altres exemplars morats i vermells de la ben peixada fauna episcopal. Ells, que havien de posar el nom de Déu per damunt de totes les coses terrenals, l'han fet servir d'al·cavot per a llurs concupiscències i martingales baixament materialistes. Han confós la missió de ministres del Senyor —aquell que digué «el meu reialme no és en aquest món»— amb l'ofici trapella d'uns vulgars negociants de la botiga de Déu, on tot es compra i es ven.

Hi hagué un peixàs gros de l'Església que una vegada va llançar aquesta màxima: «Es missió dels cristians ofegar el mal amb l'abundància del bé». Els bisbes trabucaires i monarquitzants que pateixen els catòlics de bona fe i per torna nosaltres, s'han fet agents electorers i panegiristes dels explotadors del poble posant la creu al servei de la plutocràcia i dels botxins i Déu com a bandera d'una tractalada d' straponistes, xupòpters, cavallers d'indústria i panxacontents.

La blasfèmia era massa grossa i, efectivament, el Déu de les dretes, convertit en una mena de vedell d'oro de Moloc insaciabile ha estat vençut copiosament.

Ja veurem com se'n sortiran per quedar bé i justificar el fracàs electoral del seu Déu. Potser repetiran allò tan conegut de:

«Vinieron los sarracenos
y nos molieron a palos;
que Dios premia o los malos
cuando son más que los buenos».

Nosaltres diríem que si ha estat vençut el Déu falsificat, amparador

de la injustícia i del privilegi, ha triomfat Jesús, el Crist home, el Déu dels humils i dels qui sofreixen persecució. I resultarà que els qui menys dret tenen a posar-se el nom de Déu als llavis, són els fariseus, els ministres infidels i els bisbes sacrílegs, que el voldrien convertir en una mena de dictador ferotge, amparat per baionetes, metral·ladores i tancs.

Una vegada calgué que Jesús expulsés els mercaders del temple a cops de xurriaca i ara es repeteix la història, menys divina potser, però més humana. I resultarà que els únics que poden parlar en nom de Jesús, l'amic i empara dels pobres, dels perseguits i dels qui pateixen fam i set de justícia, són precisament els qui passen per laics i per descristianitzats. No cal oblidar que a Crist el sacrificaren els

sacerdots, els poderosos i els armats del seu temps.

Mentrestant, caldrà que els bisbes, arquebisbes, cardenals i patriarques de totes les Indies, desfacin aquest embull suggerit pel sentit comú d'una superiora d'un convent de monges de Barcelona:

«No ho entenc —deia l'atribulada senyora,— ara fa vint-i-set anys que vam haver d'abandonar el convent perquè uns homes el cremaven en nom d'Alexandre Lerroux. I ara ens fan sortir també al carrer, però per votar el mateix Lerroux en nom dels interessos de Déu, de la pàtria, de l'ordre i de la família.»

Entès, senyora monja. Mentre Déu serveix de plataforma, Lerroux i ells s'entenen perfectament.

PANICAL.

Senyors que, d'ençà que no hi ha censura, s'han querrellat contra "L'ESQUELLA"

En Francesc de Sales Jaumar de Bofarull (CEDA)

En Francesc Santacana Romeu (CEDA)

En Albert de Quintana Vergés (CEDA)

En Jordi de Camps i de Casanova (CEDA)

En Joan Fernàndez i Castanyer (UNA MICA DE TOTS)

En Lluís Bassols de Climent (CEDA)

En Antoni Miserachs Rigalt (CEDA)

En Francesc Tiffon Vila (CEDA)

En Cèsar Martinell Brunet (CEDA)

En Lluís Gonzaga Maria Cascante i Portabella (CEDA)

Publiquem els seus noms no pas perquè creguem que honoren les nostres pàgines, ans perquè tots els ciutadans de Catalunya els retinguin a la memòria. Els seus noms, tots sols, ens estalvien de dir qui sap quantes coses. Recordeu-los!

La lletra ha vençut.

El que opina un urbà

—.....?
—Miri, a casa som set. Dels set quatre poden votar. Doncs conti que tots quatre, a les set del matí, ja feien cua per a votar a la porta del col·legi electoral del pati de l'Hospital. Hem votat les esquerres perquè votar les dretes era deixar-se la dignitat republicana dins un artefacte *standard* que gairebé tots deixem sota el llit...

—.....?
—Al meu curt entendre el primer que ha de fer Azaña és... Si no hi hagués censura ja li ho diria ben clar, però ara em limitaré a dir-li que el primer que ha de fer és agafar l'escombra i treure aquesta *ma* de porqueria «enxufada» que ens han deixat Lerroux i companyia.

—.....?
—Home, si en Gil Robles hagués tingut el que manca per a ésser dictador, a més de la poca-vergonya, ja faria temps que en tindriem de dictadura; el que passa és que la llebre és difícil d'alçar... Aquest senyor per ara només ha alçat que rates.

—.....?
—El primer que ha de fer el govern d'esquerres és preocupar-se de la situació dels funcionaris públics, municipalitzant com més serveis millor i així es remeiarà en gran part que hi hagi parats.

—.....?
—A Catalunya només pot governar Companys. El poble l'estima. Ha patit molt i s'ho mereix. A més ja té una experiència adquirida que no el deixarà ésser feble contra les imposicions de sectors personalistes.

—.....?
—Ja veurà, no em preguntis més perquè ve el caporal i encara no hem sancionat de *pany* i *lletra* la victòria del 16 de febrer. M'entén? Jo no dic blat que no sigui al sac... i ben lligat.

Per la transcripció,
FRANCESC OLIVA.

L'Esquella al carrer

ENQUESTA ORIGINAL

El que opina un barman acreditat

—.....?
—Ja veurà, senyor Oliva, a mi això de les eleccions no m'ha sobtat. Ja feia dies que despaxava moltes llimonades. Allò era símptoma de nerviosisme. Per contra els senyors de apariència dretana em demanaven begudes fortes, senyal cert que no les tenien totes.

—.....?
—El taulell d'un bar, per un home mig *psicòleg* com jo, és una mena de *baròmetre* de la tensió política de la ciutat.

—.....?
—Jo crec que el primer que ha de fer Azaña és obrir les presons i després obrir escoles.

—.....?
—Home, encara que només sigui perquè les dretes aprenguin d'educació per a les eleccions vinents.

—.....?
—Dictadures? No em faci riure! Ni el poble les aguantaria ni jo tampoc. Llavors sí que m'afartaria de servir... àrnica.

—.....?
—Jo crec que l'home que ha de

governar Catalunya és el mateix que la governava: Companys!

Un il·lustrabotes

—.....?
—Jo esperava aquest resultat. Això no vol dir que el sospités. Però l'esperava, perquè el meu germà va ésser detingut, fa sis mesos que és a la presó i no sap quan en sortirà. Li han aplicat la llei de vagabunds.

—.....?
—No, senyor, no! Era il·lustrabotes com jo. Solament que un urbà el va detenir en diumenge sense el rebut de contribució.

—.....?
—Azaña té molta feina a empaquetar poques-vergonyes i a obrir presidis. El poble ho espera i en gran part ha votat per això.

—.....?
—I ¿qui és l'home de prou... polaines per fer-se dictador? Que no ho veu que si ara ha votat més de mitja Espanya contra la monarquia, això vol dir que la dictadura no duraria ni mitja hora...

—.....?
—El govern de Catalunya no més el pot portar COMPANYS o... qui vol que li digui?... Nicolau d'Oliver...

—.....?
—En Cambó? Que es faci retratar que jo li faré l'ampliació a cops de pedra...

Esports

CRONIQETA ESPORTIVA

El partit Espanya-Alemanya

Ara que el poble ha palesat el seu republicanisme a tot Espanya i que Catalunya ha dit la seva paraula catalaníssima i republicana, bandejant els qui havien mixtificat les essències de la República i escarnit la constitució, arriba el partit Espanya-Alemanya, que ens portarà l'equip representatiu de l'estat alemany, avui sota el domini del feixisme.

Nosaltres, esportius i allunyats de les lluites polítiques, però que no deixem de vibrar com tots els ciutadans quan s'abranda la flama del patriotisme, nosaltres que ens sentim orgullosos de veure com la premsa estrangera canta les lloances del poble ibèric, essencialment democràtic, segons hem vist pel resultat de la votació de les eleccions de diumenge, no volem deixar de banda un punt essencial, que ja hem fet ressaltar en altres edicions i que, ara, després del triomf republicà, volem remarcar més encara, davant el partit internacional del dia 23.

Ha ocorregut sovint amb la vinguda d'equips italians, que en fer la salutació feixista, els jugadors forasters situats al camp de joc, s'ha produït en el públic una protesta quasi unànime. Avui, més que mai, cal que això no succeeixi, per refermar una vegada més el civisme del nostre poble, que, per damunt de tota passió política, s'ha de sentir esportiu per rebre amb afecte uns futbolistes estrangers.

Estem també paint encara la victòria aclaparadora de les eleccions i una protesta podria donar lloc a incidents lamentables, i potser greus en el públic que acudirà a presenciar l'encontre i es podrien ferir susceptibilitats que avui es troben encara a flor de pell.

Es preferible callar i no fer cas de la salutació alemanya, si l'equip visitant empra la salutació feixista que els estats on impera aquest sistema

de govern imposa per damunt de tot als seus representants.

L'Estadi de Montjuïc estarà ple a vessar. La satisfacció del triomf aconseguit ens ha de permetre el goig de mirar amb consideració, mai amb hostilitat, aquells representants esportius d'un poble que encara no ha tingut el goig de poder manifestar lliurement a les urnes quins són els seus veritables sentiments.

Ciutadans esportius! Cal que tothom vagi a l'Estadi disposat a veure una lluita esportiva a la qual possiblement acudirán les nostres primeres autoritats catalanes ocupant la llotja presidencial.

Que l'ovació que el poble tributarà als nostres homes, no es vegi enterbolida per una manifestació poc civil, més condemnable, quan els ànims estan asserenats per la satisfacció intensa que sent un poble que s'ha alliberat amb goig de lligams opressors per la seva pròpia voluntat.

AQUELL

—¿I ara què penseu fer, Francisquet?
—Com que ho endevino tot, fer la competència a la Facara.

Sagetes

Sembla que el doctor Perpinyà, federatiu per carambola, ja li comença a caure més bé el vestit de cucurulla que tan gran li venia quan es va estrenar de federatiu futbolístic. L'oculístic membre del consell piloter, no pot oblidar, però, que és barcelonista i, sovint, quan s'ha de passar a discussió algun afer estretament lligat amb el Barcelona, ensenya el llautó, com se sol dir, i parla talment com si la Federació Catalana fos una secretaria del club blau-escarlata.

—Veureu, això, als del Barcelona no ens va gaire a l'hora. El Barcelona voldria que... Els del Barcelona pessen així... Els del Barcelona fariem això.

No es pot negar que el doctor Perpinyà és cucurulla, però de la més gran bona fe. Es una cucurulla d'estar per casa.

**

Els del «Xut» en fan un gra massa. S'han ficat amb el campionísim nedador Parés i li diuen que va dedicar un retrat a una senyoreta posant-hi a la dedicatria entre altres coses, la paraula «horgullosa», tal com l'hem posada nosaltres. No cal dir que fan barrila amb la falta ortogràfica que porta la paraula. Amb això, no s'hi val.

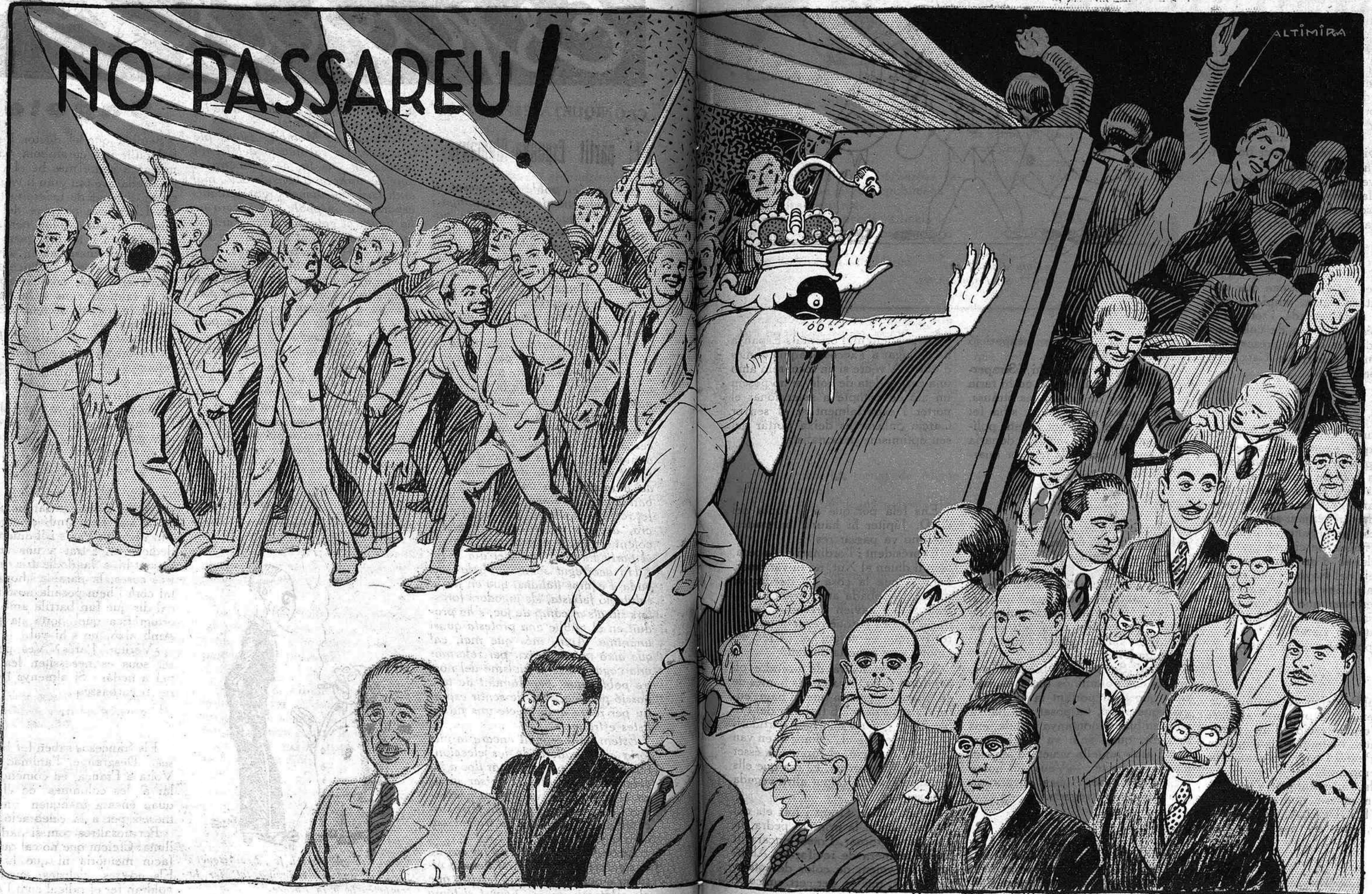
¿Veritat, Parés? Ves per quins set sous es necessiten les «atxes» per a nedar: Si almenys fossin suros o carbasses...

**

Els francesos saben fer bé les coses. Desgrange, l'animador de la Volta a França, en comença a parlar a les columnes de «L'Auto», quan encara manquen uns quants mesets per a la celebració.

Per nosaltres com si parlés de la lluna. Creiem que no cal que ens en facin memòria ni que hi pensin. Els nostres ciclistes enguany no voldran fer el ridícul com l'any pas-

ELS PRONOSTIC DE LA LLIGA

...I han p...lots

sat, i és possible que es quedin a casa.

**

S'ha fet soci del club de natació un senyor que segons ens han dit té la mania de parlar castellà per presumir d'aristocràcia.

El pitjor del cas és que té la mania de dir «Zapato» al pobre Sabata, i que aquest se'l mira de cua d'ull i sovint li vénen ganas de contestar-li una cosa lletja.

Aviat veurem en Martell convertit en «Martillo».

A la piscina de l'escullera mai no se n'hauran sentit do més fresques.

**

Això del cat-as-catx-can que tant s'ha posat de moda, omple la sala del Price, cada vetllada, i tothom ja sap què és una presa de coll, una presa de cintura i altres preses més.

El que no sap és que el Catx sigui una «presa de pèl».

**

En Maunier, un dels jugadors més entonats que juguen al basquetbol, quan es produeix una petita lesió, exagera la nota un xic massa.

Fa pocs dies es va girar un turmell, jugant. Feia escriuir de veure'l caminar repençant-se amb els seus amics i gemegant públicament com un asmàtic de cinquè grau.

En parlar-se d'un partit, a Madrid, ab els del Rayo, li van passar tots els mals i fins acudí a la Federació per demanar que fos ajornat el partit de campionat amb el «Júnior» per aprofitar el viatge.

El que pot l'afecció al turisme.

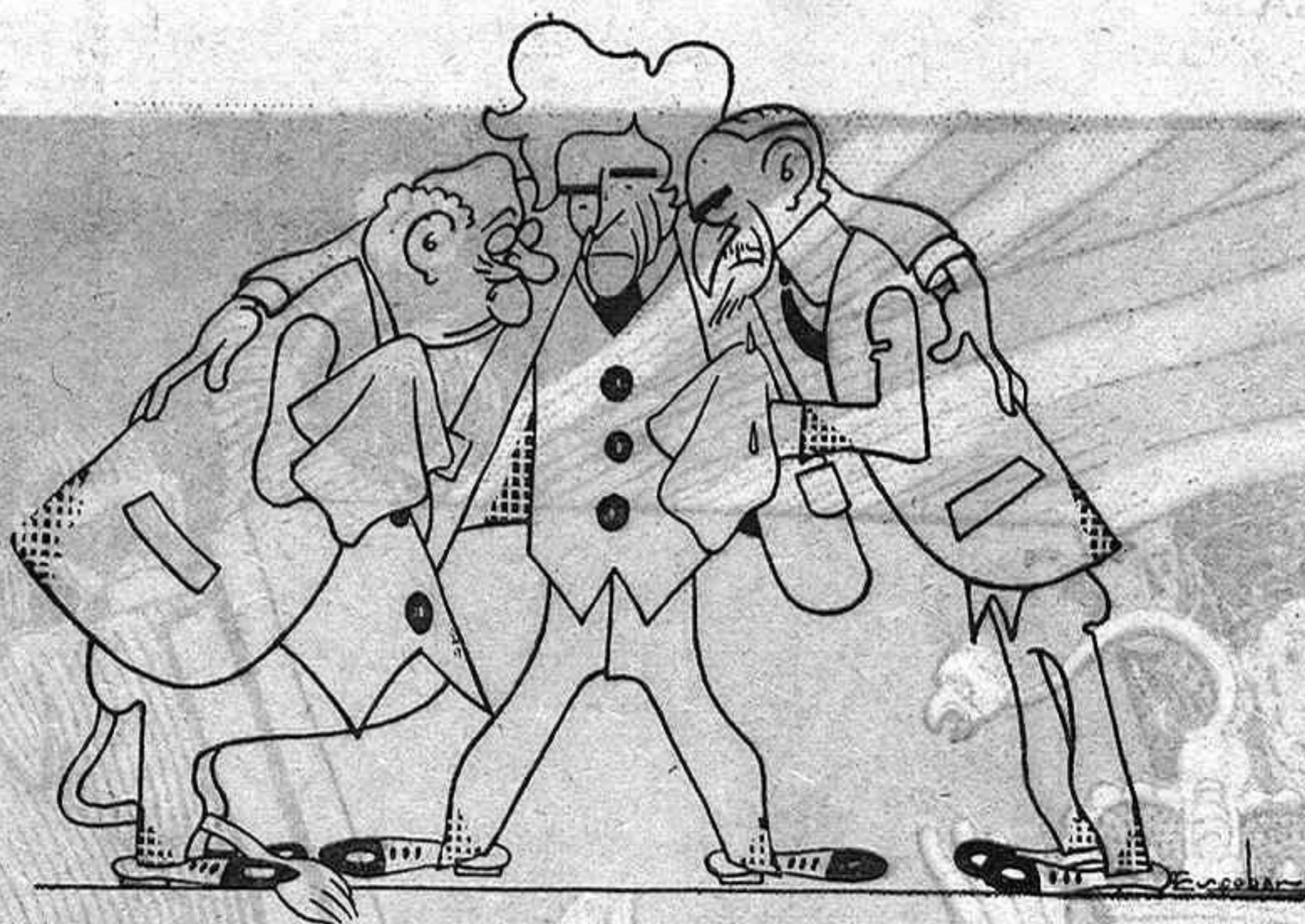
**

Al Casal Barcelonista, sembla que hi ha intenció de proposar al Barcelona l'organització d'un partit d'homenatge i benefici als jugadors Llorenç, Pedrol i Sagi, en acabar la present temporada.

Són dels qui certament s'ho mereixen, i nosaltres, que encara que som de l'ESQUELLA, no toquem campanes, ens hi associem des d'ara.

**

Hi ha qui encara viu als llimbs i

— ¡Quin drama! eh?

— Oh!! Sí, i sense actes.

parla d'una possible reaparició d'Uzcúdon a Barcelona.

Si no és per muntar-hi l'**Straperlo**, que no vingui perquè no hi faria negoci. El joc de l'holandès Strauss, al qual tanta propaganda s'ha fet en els darrers esdeveniments polítics, potser sí que encara donaria gent, encara que sols fos per anar-le a veure.

**

Vittorio Pozzo, el seleccionador italià de futbol, és un home capaç de fer perdre quilos al jugador més atapeït.

Hom diu que al futbolista Meazza, per tal que pogués jugar un partit, li va fer perdre quatre quilos de pes i que encara n'ha fets pedre més, quan ha convingut, a molts altres jugadors.

Agustí Sanxo, l'ex-barcelonista, que ja era voluminós quan jugava, però que avui portant la vida burgesa que porta, ha posat una panxa que sembla la montanya pelada, ens han dit, quan se'n va assabentar, digué amb aquella veueta d'angelet innocent que té: —Veus, un home així m'aniria bé. Aquest encara em farai jugar altra vegada.

**

Sembla que els txecs jugant amb el Pilsen un partit d'entrenament, li han clavat set gols l'un darrera l'altre.

Si no anem mal orientats Espanya ha de jugar a Txecoslovàquia el mes d'abril. A veure si en tornarem amb una carretadeta de gols, si no posem un xic de compte a seleccionar el porter i especialment si el senyor Garcia Salazar es deixa portar del seu optimisme personalista.

**

Ens feia por que a la junta del C. D. Júpiter hi hauria bufetades, però no va passar res.

El president i l'ordinari d'Arbeca, com li diuen al Xut, no hi van anar. Sembla que la cosa va quedar de moment adobada autoritzant els directius que havien presentat la dimissió en pes perquè cerquin una directiva que es vulgui fer càrrec del «mort» que aquests deixen.

El Júpiter haurà de prendre oli camforat si no l'agafen els homes de «l'Aliança», encara que hi hagi, entre els socis del club futbolero del Poble Nou, qui no en sigui partidari.

Mentre els de «L'Aliança» en van portar la direcció, el Júpiter va ésser a Primera Categoria. El dia que ells el van deixar ha caigut altra vegada a la segona.

Vidal, Güell, Grant i tots els qui havien plantat la primera pedra, hi haurien de tornar. Potser encara hi hauria manera de revifar-lo. Altra ment ho veiem de color de sotana de capellà, que és, per cert, un color molt negre.

croniqueta de la setmana

Comentari obligat:
—Ja! a! Ja!

Els antics «jóvenes bárbaros» es recordaren que eren republicans i votaren les esquerres.

En canvi els novells radicals votaren la candidatura monàrquico-lliguera.

Tot ho trobem molt lògic.

Les monges quan entren en clausura ho renunciën tot, segons diuen. Renunciën a la família, a la llar, a les riqueses, a les vanitats, al món...

Però es veu que no renunciën al vot.

Encara que sigui fals....

L'Emilià ha tornat de Mèxic amb 71 fardells.

Els valors mexicans aquests dies han baixat.

Al bisbat, convocada per l'Irurita, es celebrà el divendres una reunió de rectors de la diòcesi.

Se'ls donà instruccions per a fer triomfar la candidatura lerrouxista.

Les majordones encara riuen!

Foren recollides les cèdules de 300 mestres el dia abans de les eleccions, per tal que no poguessin votar.

Però votaren. Només mancària que els mestres no poguessin donar, als electorers monàrquics, una lliçó!

«La victòria és nostra!». (De «La Veu» del divendres.)

El comentari poden posar-li costès mateixos.

El llefiscós Brunet assegurava, dos dies abans de les eleccions, que a la redacció tenien moltes caixes de xampany per tal de celebrar el triomf electoral.

Suposem que les hauran tornat

a vendre perdent-hi quelcom. Perquè beure-se-les amb aquella descomposició de ventre, hauria estat una imprudència...

—D. Ale.—Quina sort que tinc! Sóc l'únic mortal que ha pogut veure el seu enterrament.

—I doncs ¿què fa el senyor Cambó, que no es retira de la política?

Aquesta pregunta l'havem oïda aquests dies moltes vegades.

I no de llavis esquerrans, precisament.

Ara, la Lliga i la Ceda es tiren els trastets pel cap. Que no s'hi amoïnïn. Anaven de murri a murri i els enganyats han estat tots dos.

Quan llegírem la profecia de Cambó que guanyarien les dretes se'ns va eixamplar el cor.

Fins aleshores no tinguérem la seguretat absoluta en el triomf.

Perquè una profecia d'en Cambó, ho poden creure, és una lletra a la vista.

D'un «Correo Catalán» de la setmana passada:

«¿Tú has visto la cantidad de... que han ido a aportar su óbolo a la suscripción de «La Humanitat»?

Els sí que són uns... i uns... i uns... de...!

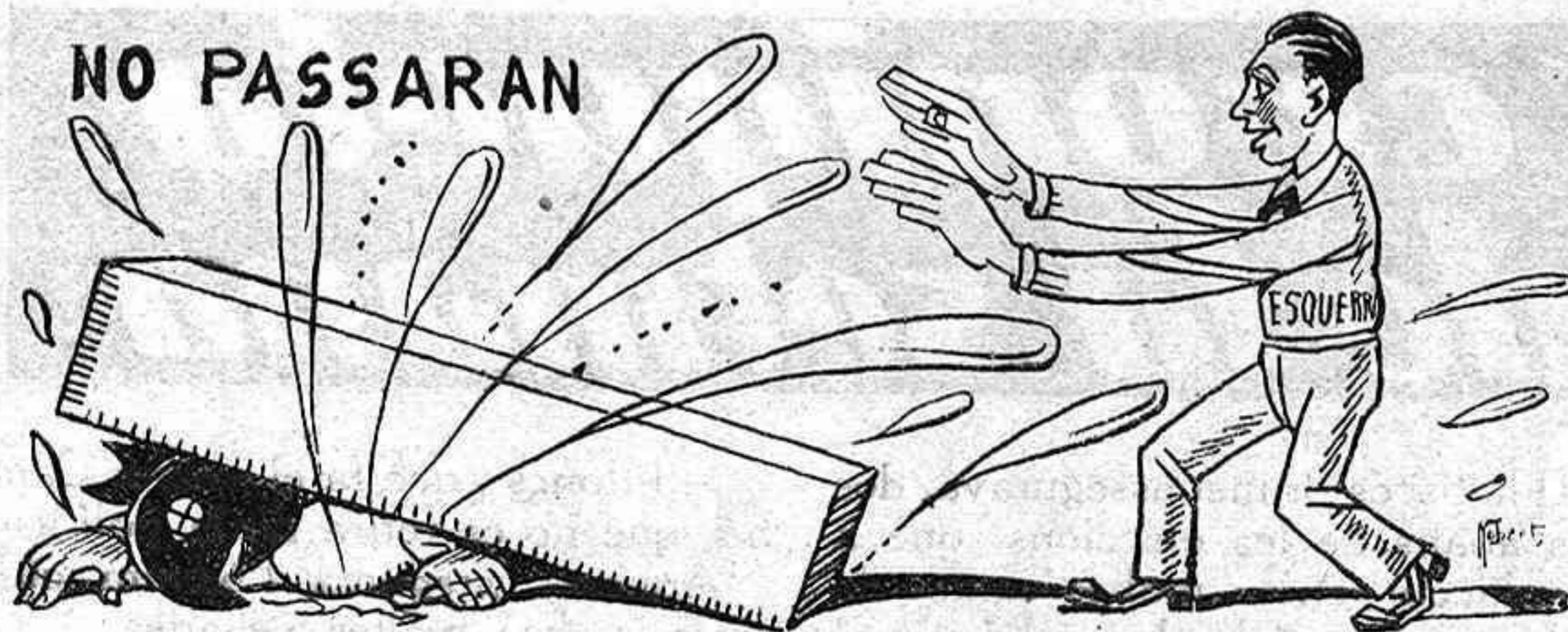
Ha dit Sanjurjo, que tornarà, si convé.

Tornar, segons perquè, ja és fàcil. Però tornar a sortir ja resultaria un xic més difícil...

Moltes senyorasses coaccionaren les minyones no deixant-les anar a votar, si sospitaven que ho havien de fer per les esquerres.

Ens consta que, com a revenja, moltes d'elles escupiren a la sopa...

Aqueils Padres de los Sagrados Corazones, de l'Avinguda de la Re-

RECORDANT UN CARTELL DE LA LLIGA.
NO PASSARAN! I justos no han passat!!

pública Argentina, han treballat de valent per a fer surar la candidatura monàrquico-lerruxista.

Les eleccions s'han perdut. Però els Pares no han perdut el bon humor. Això vol dir que no es deu haver perdut tot...

**

«Envieu-nos roba de carrer, per si les esquerres assalten els convents.» Això, la setmana passada ho escrivien, per ordre superior, les monges de clausura, als seus familiars.

Aquesta roba serví per anar a votar per segona vegada.

**

Les flassades que enguany ha utilitzat la Lliga per comprar vots, les ha pagades l'Ajuntament.

La iniciativa del senyor Roda ha costat a la caixa municipal, un grat de quartos.

No se'n podria parlar d'això?

**

Ha dit Royo Villanova:

«La historia hará justicia a Lerroux.»

Ja li n'ha feta. No ho dubti.

**

La Unió Democràtica ha votat en Lerroux.

Ens costa de creure-ho.

Però ens ho diu gent ben assabentada.

Ja feia bé aquella vella...!

**

Ho sentim per la Lliga. Aquell «Parlament del Parc» tornarà a funcionar amb el màxim prestigi.

I diem que amb el màxim prestigi, perquè suposem que els de la Lliga no l'empastifaran amb la seva presència.

**

Ha quedat palesat que les llistes dels posseïdors de carnets electorals estaven en mans de la Lliga.

D'això, en aquella casa, en diuen organització.

Les persones com cal en diuen una altra cosa.

**

El paper Lerroux ja no es cotitza. Ha arribat tan baix que fins els del Club Republicano Matutanista en fan escarafalls.

Potser que organitzéssim una altra «diada»!

**

Bé...! I de les despeses del Carnet, què?

**

Cambó va dir en un acte electoral, que el programa de les Esqueres el feia riure...

En canvi, el seu programa ha fet riure prop de tres cents mil electors.

**

—Home, senyor Polo... Que no veu que ja és massa gran per a fer aquests papers!

**

No passa res al món que Déu no ho vulgui.

Ja ho sap, senyor Irurita, i no s'hi encaparrí.

**

Ingredients per un coctel...

«Aliança amb els monàrquics.» — «Pacte amb els enemics de Catalunya.» — «Tres milions de pesetes de propaganda.»...
Resultat: Un paper ridícul de dimensions descomunals.

**

El senyor Santiago Torrent i Buxó ha tornat a l'anonimat.

Que s'hi conservi.

**

Més de deu mil esquerrans no pogueren votar, per no estar a les llistes, per arts de la Lliga.

Ens sentim generosos i els els regalem.

Ens en sobren tants!

**

El senyor Escales, aquell senyor que es creia que era President de la Generalitat, fou dimitit per ràdio.

Sempre se'n veuen de noves.

**

Els electors de la Lliga tenien la consigna d'esborrar el nom d'en Lerroux.

I ho feren.

Entre les dretes, la bona fe és una cosa encisadora.

**

El diumenge, a les dotze, sortiren unes candidatures només amb els noms de quatre lliguers.

Insistim en allò de la bona fe.

**

El diputat del Parlament de Catalunya senyor Fontbernat, fou distingut i portat... a la Lliga.

El senyor Fontbernat, ara, s'hi fa un panxó de riure cada cop que hi pensa.

**

Mai no havíem vist una literatura política tan baixa, tan innoble, tan fastigosa, tan deslleial, com la de Brunet dies abans de les eleccions.

¿Per raons d'higiene periodística, no s'hi podria fer quelcom?

**

¿Què ho fa que són molts els senyors Esteves que aquests dies es senten admiradors del «Tercio»?

**

Fins al districte quart, al seu feu, la Lliga ha experimentat sèries inquietuds.

Ja no es respecten els privilegis. ¿On anirem a parar?

**

Com ja deuen haver vist, el carnet electoral ha esdevingut perfectament inútil.

Ens hi juguem un peix que ja n'hi ha més de trossejats, que de sencers.

**

Pels actes de la Ceda el telèfon funcionava meravellosament. Pels actes de les esquerres, les avaries no deivaxen oïr res.

Caldrà recordar-la aquesta enutjosa coincidència.

**

El senyor March, el dilluns, va fugir cap a París.

No per res, no.

Es que hi tenia una cita.

**

Una pregunta: ¿Per què la majoria dels interventors de les dretes parlaven en castellà?

**

Paraules de Gil Robles, publicades a «Crónica» de la setmana passada:

«Si ganamos, se concederá una amnistía, no de carácter general, sino restringida. Para los ejecutores engañados, todo el perdón. Para los inductores y dirigentes, ni perdón ni olvido.»

¿I si parlèssim de Sanjurjo, senyor Robles i Quiñones?

**

Cent mil vots de majoria! I tenint tots els ressorts del poder, totes les Comissaries delegades, tots els Ajuntaments, tot allò que a la Lliga en diuen organització!

¿Si aquesta volta, coalitzats amb tothom, no han guanyat, i han fet el ridícul més espantós, quan pensen fer-ho?

Ai, Cambó, que et veiem molt malparat!

**

¿Quan tornarem a parlar del noi Bertran Güell?

¿I d'aquell divertit senyor Ginesta, que ens varen encolomar a l'Ajuntament?

Encara els trobarem a faltar!

**

El «Brusi», emprant un to que fins fa pena, compara els carcondes derrotats amb els màrtirs del cristianisme.

Aviat veurem en Cambó beatificat....

I les beates encomanant-se a Sant Bastos.

**

Al senyor Duelo, li han clavat, amb raó, una puntada de peu en cert lloc. Volia fer el tifa i li ha sortit malament.

Ho celebrem tant com ho hauran sentit a la Lliga.

**

Hom assegura que ja no queden radicals a Barcelona.

Fins en Matutano ja pensa en cedir la presidència del Club a qui la vulgui.

Li sabem un substitut: en Pérez de Rozas, que a Jaén l'han deixat a les capsas.

**

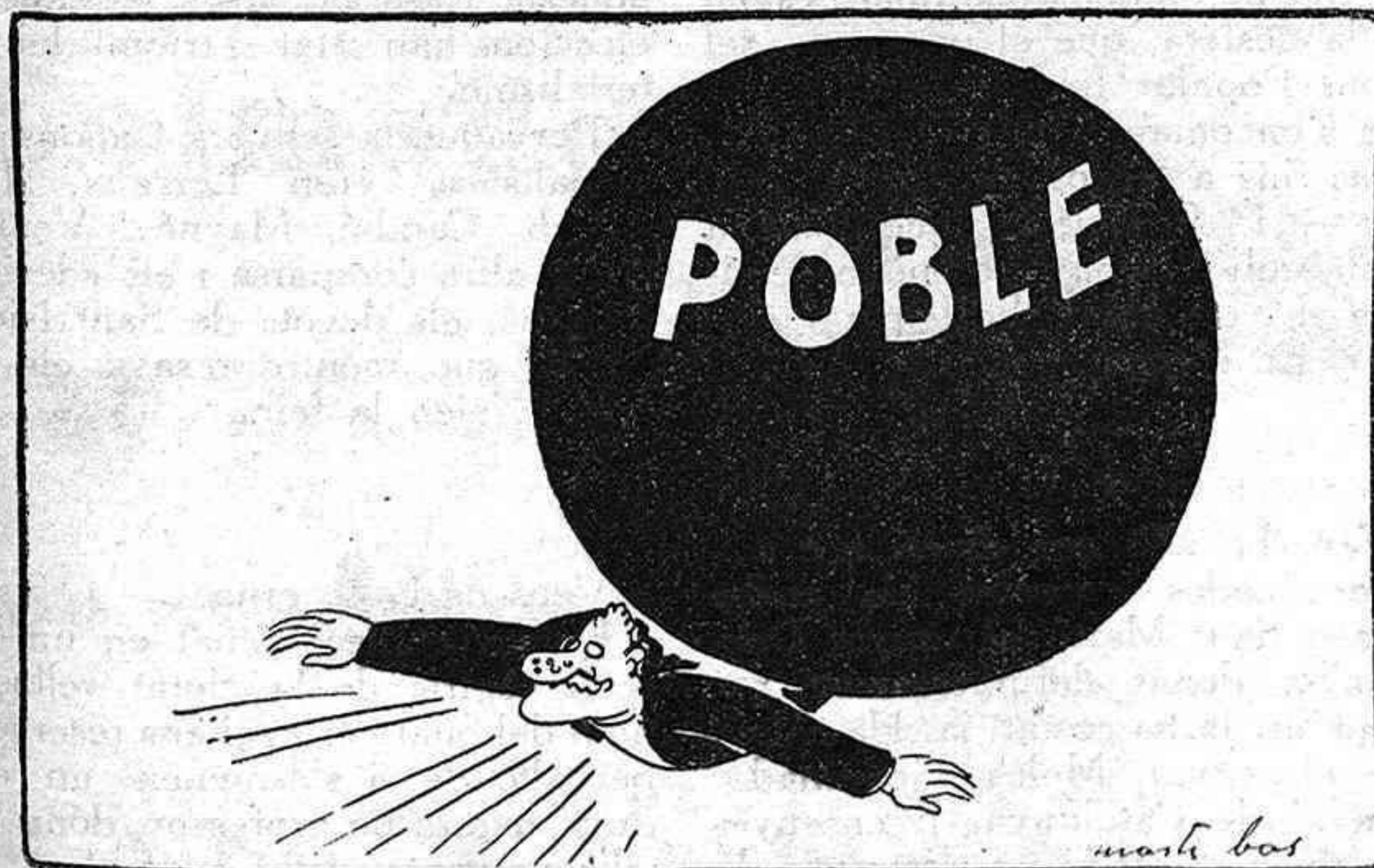
«La Veu» del dimarts, feia pena. Traspuava dolor.

En Brunet parlava d'anar amb el cap alt.

En Brunet, senyor, en Brunet!...

**

Si els radicals van tenir en les anteriors eleccions 40.000 vots, Peña Blanca, 20.000, posem-n'hi 10 mil dels Carlins i calculem-ne 10

La bola negra amb què no van comptar.

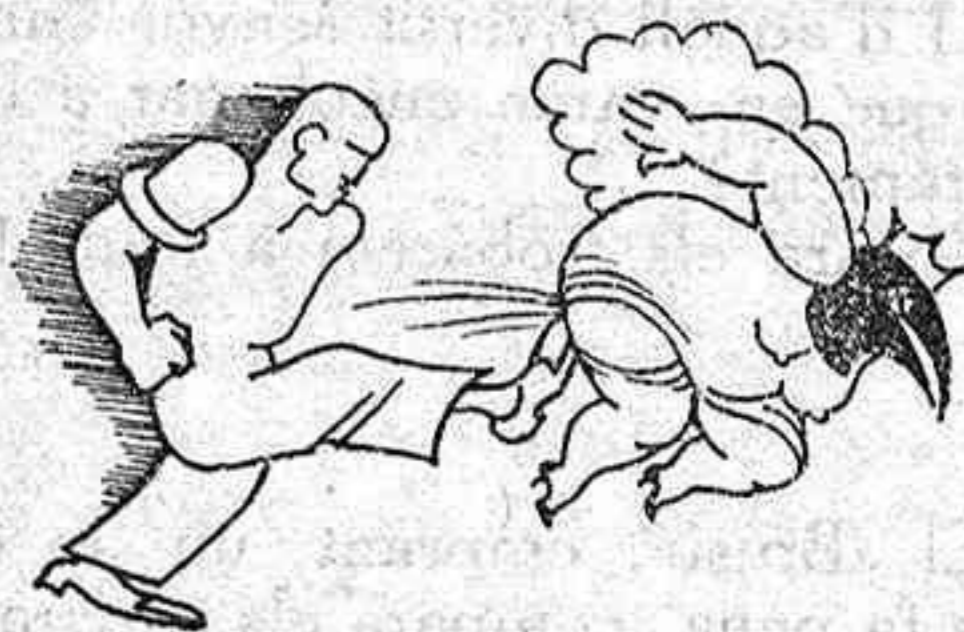
mil (deu pepes a cada secció) per a la Ceda, ¿quants vots ha tingut la Lliga, a Barcelona?

Sort que el capellà Brunet els podrà cantar les absoltes.

El senyor Cambó, com a electorer es perd de vista! Ha estat massa vivor per un home sol.

**

El diumenge a la nit, aixafats per la pallissa, els consellers esquiroles de la Generalitat varen fugir, deixant-ho tot abandonat.

Fins es varen deixar el seu subordinat senyor Escales, que va haver de rebre tot sol les patacades. Que aprengui d'aquella genteta!

ESQUELLOTS

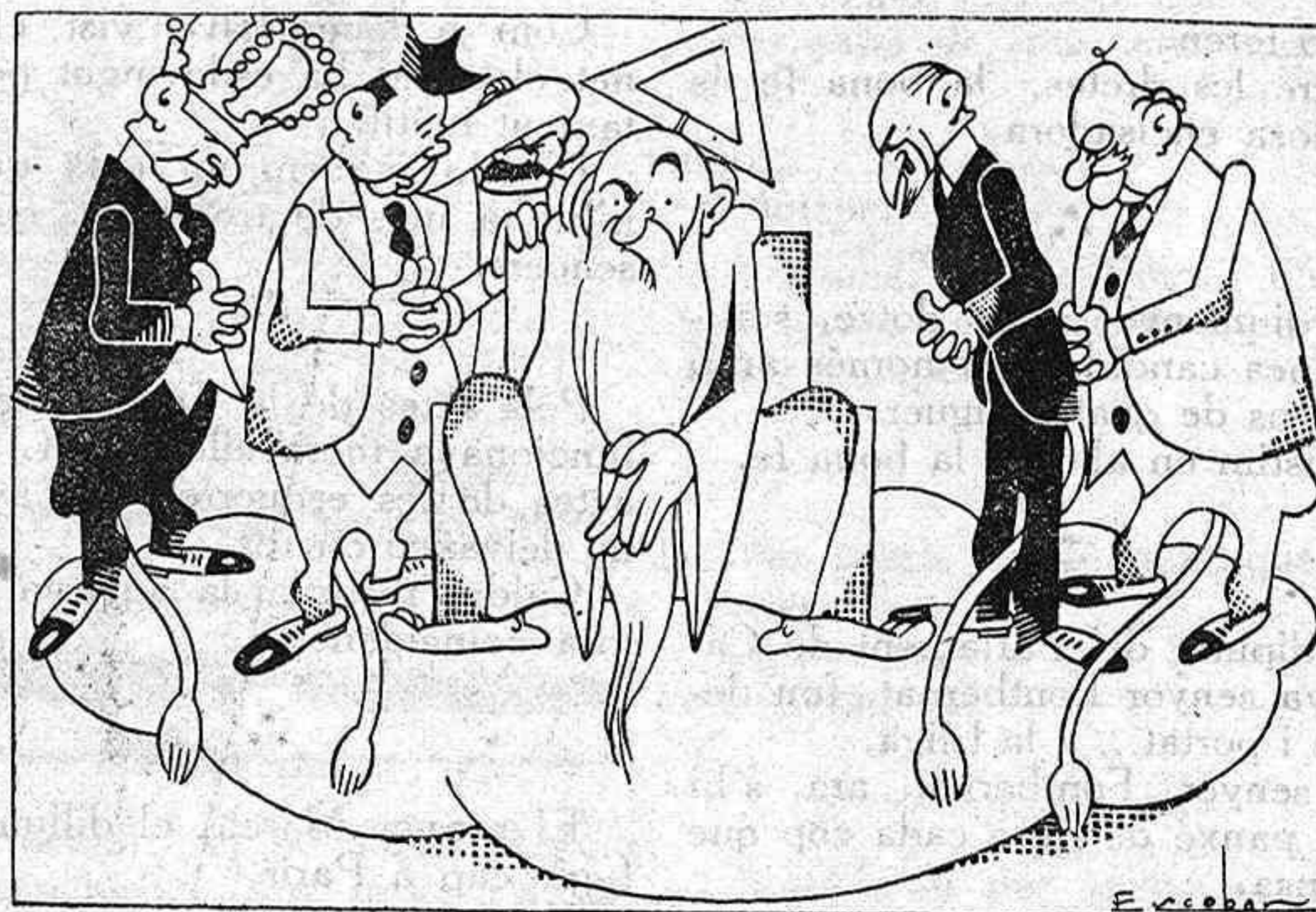
Una de les notes més destacades de les eleccions del diumenge ha estat, a més del triomf formidable, imponent, de les esquerres, el fracàs absolut de les benediccions del senyor Francísquet Cambó.

Totes les novenes, tridus, pregàries, promences, exercicis espirituals —compresos llit i menjar—, manifestos diocesans i exhortacions a les monges per a extremar llur «dulce violencia» vers la Mare de Déu, no ha estat més que foc d'encenalls que ha abrandat encara amb major escalf la victòria esclatant de l'ànima popular.

Parodiant el refrany tan conegut, podríem dir que els esgarips de la genteta clerical no arriben al cel.

**

Quant les profecies del senyor Cambó, no era d'estranyar que aquesta vegada tampoc no n'encertés cap. És un home que es farà cèlebre per les seves ensopegades i equivocacions. No creiem que ningú el pugui creure mai més ni faci

—A fe de mi mateix que la meva omnipotència ha quedat ben parada.

cas de les seves prediccions. N'hi ha prou amb que assegurí una cosa per a sortir tot al revés. Ei! Quan no es tracta de conveniències particulars. En aquest cas, una cosa va per l'altre.

**

El més gros encara del senyor Cambó és que, malgrat de la seva devoció als clàssics no hagi après encara el sentit del grotesc.

Amb l'aplom amb que assegura les coses. «Jo dic...», «jo afirmo...» Dies abans de les eleccions, quan en l'ambient es mastegava el triomf de les esquerres, encara corria per aquests mítings de Déu dient, per exemple, que les esquerres eren les primeres convençudes de llur derrota i que no podien dissimular l'esglai de la desfeta, que el programa del Front Popular feia riure —rialleta que s'encomanava als cànids dretistes fins a fer-los sacsejar la panxeta— i, finalment, que s'havia aliat amb Lerroux perquè necessitava els vots dels radicals per a guanyar. En efecte...

**

Fent bo allò que diuen que a... determinades espècies els arriba el seu Sant Martí, el senyor Duelo s'ha donat definitivament per despedit. Ja ha costat, ja. Ha calgut que el senyor Moles, Governador general de Catalunya, li ensenyés que quan el rostre no s'immuta, hi ha quelcom al darrera de les per-

sones que serveix per a encaixar certes insinuacions una mica contundents invitant a tocar pirandó.

El Duelo aquest s'havia entestat donar-nos un dia de «dol».

Diuen, però, que ens el trobarem com si diguessin a la sopa desempeyant un càrrec d'empleat municipal que li fou conferit en aquelles hores ja passades de certes besties comeses per algú de l'Esquerra.

No trobaria una col·locació més escaient al Rif, per exemple? Per què no es fa del «Tercio»? Apa, home; té un nom i ha fet uns mèrits que li auguren un bon lloc.

**

D'una conversa sostinguda per dos senyors de pes, vàrem collir aquesta frase al vol: —Aquestes eleccions han estat el triomf del materialisme.

Per aquests senyors Canons, els «idealistes» eren Lerroux, Joan March, Cambó, Maynés, Ventosa i tota altra comparsa i els «desinteressats», els devots de Sant Isidre, aquell que mentre resava els àngels li feien la feina.

**

Veus de la caverna.

En un col·legi situat en un lloc molt cèntric de la ciutat vella, el nom del qual per avui ens reservem, per allò de si s'esmenen, un «padre», que fa de professor, dona uns alligonaments tan exemplars als seus deixebles, que no ens podem

estar de citar un exemple com a mostra.

L'altre dia renyava uns nois entremaliats, discrets i gens amics de l'estudi i els deia textualment: —Aneu fent. No estudieu ni sigueu bons minyons i acabareu com Ventura Gassol i Companys, que també van començar com vosaltres i després d'una vida de fer el pillet, han hagut de parar a presidi. Quina vergonya per als seus pares!»

Això passava dies abans de les eleccions. Ara no sabem què podrà dir-los el bon «padre» als seus alumnes.

*
**

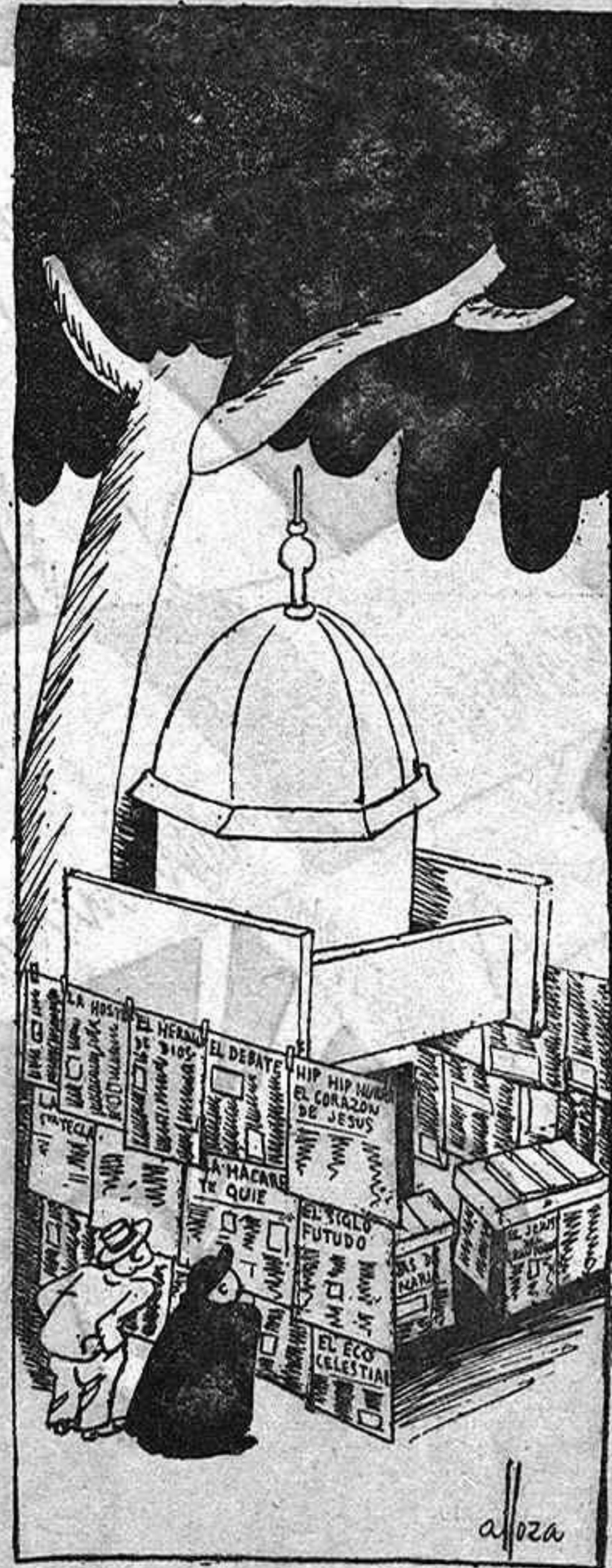
«Derecha de Catalunya» és una entitat composta de «gente bien», monàrquics i espanyolistes cent per cent que, malgrat tot, és una cosa molt divertida. De tota manera seria millor que anessin a Fontainebleau a fer pessigolles al seu rei o allí on sigui.

Aquests dies d'eleccions s'han bellugat molt, encara que només fessin la feina dels espolsadors, que treuen la pols d'un cantó per a portar-la a una altra banda.

El que és remarcable del cas és que en la sala d'actes de la seva entitat, situada a la via Laietana, número 57, principal, hi llueix un gran quadro a l'oli amb la vera efígie d'Alfons XIII vestit a la gran Doumont amb uniforme de capità general. I aquest retrat provocador, insultant, es veu perfectament del

carrer estant, sobretot si la sala és il·luminada.

No cal dir que els de la «Derecha

Aspecte d'un quiosc de periòdics en la nostra República laica.

Aquest número ha estat visat per la censura

de Catalunya» eren els aliats de Cambó i de Lerroux.

**

Manuel Brunet, l'escrivent mercenari que ara com ara fa les seves feines a «La Veu», havia promès que celebraria el triomf de les dretes bevent-se una copa de xampny. Ara l'home no sap com dir-ho que es va equivocar una vegada més i fa una mica de brometa de sagristia per a deixar liquidat l'afer.

No ens estranyaria, però, que busqués un altre amo i que qualsevol dia llegíssim un anunci a «La Vanguardia» en el qual s'oferís en tot i per tot al preu que sigui, i fent remarcar que la seva especialitat és la defensa de causes perdudes.

CORRESPONDENCIA

Pep. — Rebut els dibuixos. A l'arxiu.

J. Bernet. — ¿No sou pas de la Bernat-Metge?

F. Gràcia. — Nosaltres no som tan avançats; podeu enviar-ho a «La Vanguardia» o bé a «Renovación».

K-k. — Sí, senyor, a l'enterrament civil de Lerroux, hi varen assistir tots els capellans i monges de Barcelona.

Porter de Pagès. — ¿I ara què? Banau!! Han guanyat les Esquerreres, i vos treieu cartells esquerrans; en prenem nota.

Grup Esquerrans. — Sabadell.— Gràcies per l'oferiment.

Colmado

LA PALMA

DE JOSEP VIDAL
Unió, 34 y Santa Margarida, 3

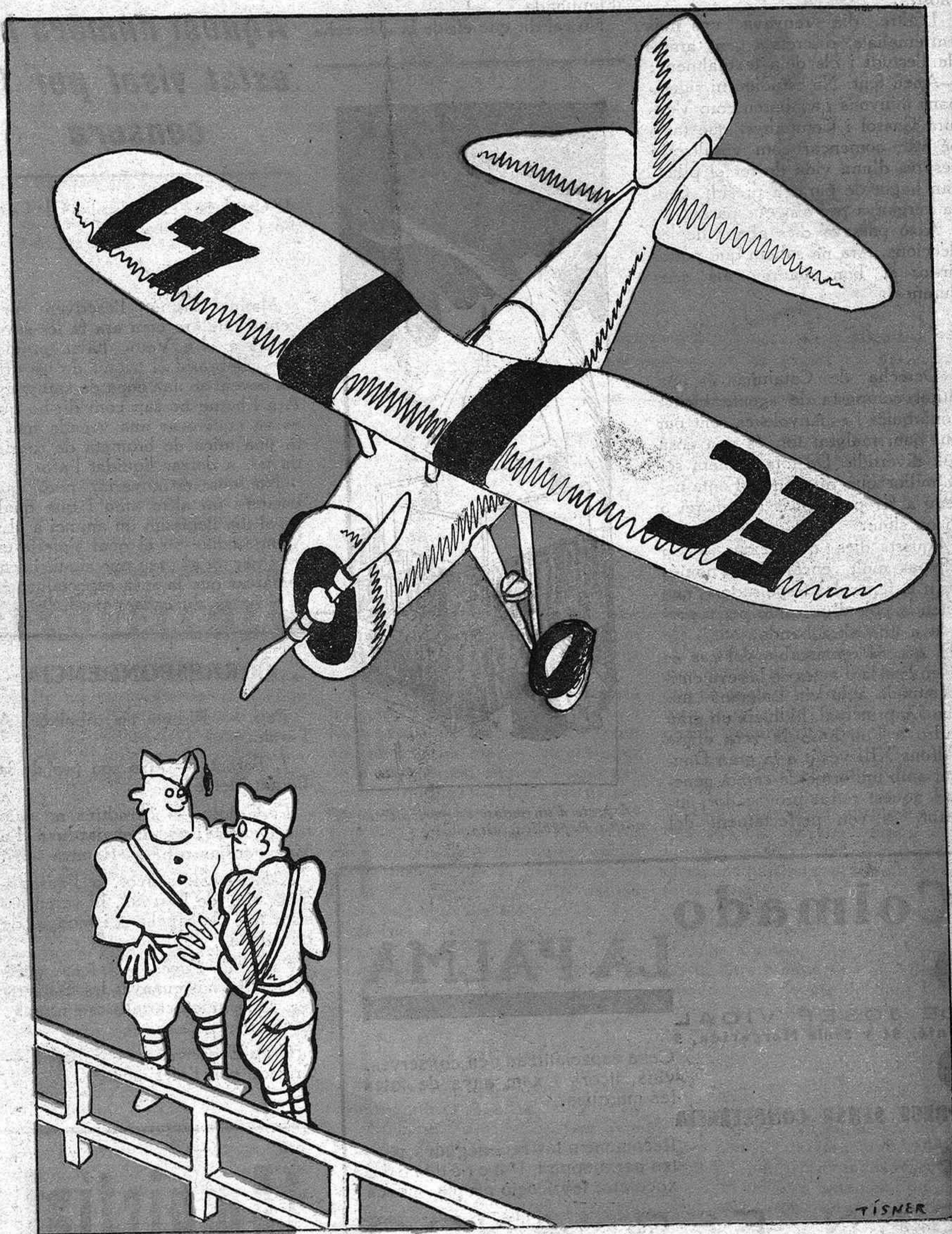
Casa especialitzada en conserves, vins, licors i xampanyes de totes les marques.

PREUS SENSE COMPETÈNCIA

Recomanem les reconegudes pastes per a sopa i l'acreditada xocolata, fabricació propia, marca

SAN FERNANDO

¡Amnistia!

—Quant anavem a volar damunt Madri
—Apa, vinga; no diguis mentides.